

Půjdeme spolu do Betléma

Sníh křupal pod nohama koledníků, kteří šli po cestě v řadě za sebou a mířili k Ševcovým.

Bylo krásně, sluníčko svítilo a sníh okolo jen jiskřil. Po nebi pluly bílé mráčky a černou kresbu stromů sem tam doplňovaly červené tečky šípků či žluť zapomenutých jablíček. Na doubcích se statečně drželo červenohnědé listí a v dálce na kopcích se mlžně modraly lesy.

Šlo se pěkně. Cesta se vinula rovinou a byla lemovaná klenbou vysokých rozsochatých stromů. Andulka se podívala do větví a vypadalo to, jako by se dívala skrze krajku nakreslenou černou tuší na modrou oblohu. Všichni měli radost z krásného dne a učitel Janek se dal do zpěvu. Kapelník Jirka muzikanty zastavil a zahrál k Jankovu zpěvu na housle. A přidal se taky Kuba na dudy a Tomeš na basu. Mařenka svým vysokým hlasem zaspívala refrén. Píseň stoupala do korun stromů a jako by je rozezvučela.

C C D G
 Půj-dem spo-lu do Be-tlé-ma du - dlaj du - dlaj du - dlaj- dá
 F G C Ami Dmi G C
 Je - žíš - ku, pa - ná - čku, já tě bu - du ko - lí - ba - ti
 F G C G C
 Je - žíš - ku, pa - ná - čku, já tě bu - du ko - lí - bat.

Andulka se usmívala, moc se jí to líbilo. Najednou ale zaslechla ještě jiný zpěv. Někdo se přidal k Jankově písničce, ale nahoře v nebi!

Znělo to jak chór v kostele. Zvedla hlavu a zase je spatřila, ty své anděly! Okolo nich poletoval malý andělíček a snaživě zpíval s velkými kolegy.

Učitel Janek zatím vesele ukázal na kapelníka Jirku a zpěvem ho vyzval, aby zahrál sólo na housličky. Jirka zahrál a pak spustil sólo Janek na píšťalku, potom Kuba na dudy a nakonec Tomeš na basu. Tak si pod stromy spokojeně muzicírovali a tu jejich písničku zpívají koledníci podnes.

*A ty, Jirko, na housličky,
tydli, tydli, tydlidá.*

*Ježíšku, panáčku,
já tě budu kolíbat.*

*A ty, Janku, na píšťalku,
pipi, pipi, pipipá.
Ježíšku, panáčku,
já tě budu kolíbat.*

*A ty, Kubo, na ty dudy,
dudlaj dudlaj, dudlajdá.
Ježíšku, panáčku,
já tě budu kolíbat.*

*A ty, Tomši, na tu basu,
brum, brum, brum, brumbům.
Ježíšku, panáčku,
já tě budu kolíbat.*

Zasněnou Andulku náhle probrala rána do zad!

To Honzík, zaujal palebné postavení v příkopu a páčil po sestřičce sněhovými koulemi. Druhou ranou ale trefil pana učitele Janka do hlavy, až mu srazil čepici. Janek to vzal jako výzvu. Sehnul se, udělal kouli a střelil po Honzíkovi. A to se strhla pořádná mela! Koule lítaly sem a tam a Andulka se jako pravá bojovnice přidala taky.

Kapelník Jirka nevěřícně kroutil hlavou.

„Janku, to jsi učitel? Všude na nás čekají a vy se tu koulujete!“ Rozesmátý Janek si nasadil čepici a zvedl ruce nad hlavu.

„Honzíku, vyhlašuju klid zbraní, ještě máme před sebou kus cesty,“ zavolal na rozparádného Honzíka, „a čekají na nás u Ševců.“

Mařenka oprášila Andulku, které tváře hořely jako růžičky, a všichni se vydali za kapelníkem.

Ševcovi bydleli v hezké roubené chalupě natřené na zeleno s bílými pruhy výplní mezi trámy.

Vedle dveří visela na ozdobném háku bota, aby každý poznal, že tady bydlí mistr švec. Jmenoval se Matěj Dlouhý, ale lidé na jeho pravé příjmení zapomněli, protože ho vždycky nazývali podle jeho povolání. A Matěj Švec byl známý široko daleko, dělal totiž dobré řemeslo, a proto měl práce habaděj.

Dnes ještě seděl na verpánku a ševcoval. Přitloukal kladívkem na botu novou podrážku. V puse držel pár floků a postupně je zaťukával do dírek propíchnutých šídlem po krajích kožené podrážky. Floky, takové dřevěné hřebíky, se používaly místo železných, ty by totiž v botě zrezivěly a brzy by vypadly.

Matěj se od práce zálibně podíval na svou ženu Bětušku. Svižně poklízela ve světnici a ještě si zpívala. Měla už pěkně velké břicho, protože čekala miminko, které se mělo brzy narodit. Oba se na děťátko moc těšili. Matěj uvažoval nad možnostmi, že to bude kluk, a maloval si, jak ho bude učit svému řemeslu a jednou mu předá svoji živnost. Ale Bětuška na klukovi netrvala, holčičku budou mít rádi stejně.

U ševců se na hák s botou snesla straka jako předvoj koledníků. Tu se vedle ní otevřelo okno a paňmáma ševcová se jala vytřepávat ubrus. Straka se lekla a uletěla na komín.

Muzikanti s dětmi přicházeli k chalupě a Kuba vyhrával na dudy.

„Matěji, už jsou tady koledníci!“ volala Běta na muže do světnice.

Švec odložil svou práci a zvědavě vyšel před chalupu. Bětuška se vyklonila z okna, aby vše dobře slyšela.

Koledníci spustili jímavou koledu o Panně Marii. Vyprávělo se v ní o tom, jak jednoho dne navštívil mladou dívku Marii anděl Gabriel a zvěstoval, že nese Boží požehnání a že se jí narodí Ježíšek.

C Ami Dmi G Dmi Emi F

Stá-la Pa-nen - ka Ma - ri - a, ja - ko rů - ži - čka

C G Ami F G C G C

čer-ve - ná, ja - ko rů - ži - čka čer-ve - ná.

*Přišel tě k ní Anjel Páně,
dal pozdravení té panně.*

*Ulekla se promluvení
andělského pozdravení.*

Andulka se už zase zatoulala do své fantazie. Představila si Panenku Marii v šatech červených jako růže a anděla v bílé říze, kterak ji gestem uklidňuje. Ten anděl měl docela stejná bílá křídla jako anděl na obraze v jejich kostele.

*Nelekej se, panno čistá,
máš porodit Pána Krista.*

*Jakpak by to mělo býti
a já měla poroditi.*

Vtom Mařenka do sestřičky drcla, protože teď měla zaspívat sólo ona. Doma si to pečlivě nacvičily, tatínek je moc pochválil a Andulka to málem propásla! Rychle spustila svým skřivánčím hláskem.

*Pán Kristus je malé dítě
a má vládu v celém světě.*

Ševcová Běta dojatě poslouchala, a když písnička skončila, otočila se do světnice pro výslužku.

Přinesla v šátku, svázaném do uzlíku, dobrý včelí med v dřevěné bečičce a k tomu přidala Mařence ještě svazek makovic.

Strace na komíně se začaly sbíhat sliny. Panečku, to by bylo! Mák strašně miluju, pomyslela si.

Jenže tenhle mák není pro straku! V takovém svazku makovic je spousta máčků, a až je na jaře Mařenka zaseje, vyroste z nich celé políčko máku. Pak třeba něco zbude pro ptáčky.

K malé Andulce přistoupil švec Matěj s rukama za zády.

„Hádej, co pro tebe mám, Andulko!“ zeptal se tajemně a dodal čtveřácky: „Když uhodneš, tak to dostaneš.“

„Překvapení!“ hádala chytře Andulka.

Matěj se zasmál tomu, jak ho obelstila, a podával jí krásné červené botičky! Chtěla si je hned schovat do kapsy u zástěrky, ale než bys řekl švec, přilétla straka zlodějka, které se zalíbila ta lesklá červená barva, a jednu botičku jí vyzobla z ruky! Andulka začala natahovat moldánky.

Naštěstí si toho všiml učitel Janek.

„Dáš to sem, ty strako strakatá!“ křikl na ni a zatleskal. Straka se lekla a svůj lup upustila.

Janek přišel k plačící Andulce a řekl vesele: „Ták, tady přidáme botičku k té druhé do páru, aby se jí nestýskalo,“ a zandal jí botičku do kapsy. Andulka hned na slzy zapomněla, hezky poděkovala a vděčně se na pana učitele usmála.

Koledníci zazpívali ještě na odchodnou svižnou slovenskou koledu, kterou je naučil dudák Kuba. Starý Kuba přišel totiž do Čech ze Slovenska, a proto znal spoustu slovenských písniček.

C G C C F G C

Po - čú - vaj - te, bra - tia, pre - div - nú no - vi - nu,
 an - je - li spie - va - jú, v pol - noč - nú ho - di - nu.

C G C

To je ne - slý - cha - ná vec vel - mi no - vá,

G C Ami F G C

zo - ber - me sa všet - ci do Be - tle - he - ma.

*Janko, tebe dobre,
 krpcie si natiahni
 a ti, Kubo starí,
 utekaj za nami.*

*Narodiu sa Pán Boh,
 narodiu bača,
 čo nám bude pánom
 nášho salaša.*

Ševcovi poděkovali za krásné zpívání a potěšeně se s koledníky rozloučili.

Kapelník Jirka vyšlápl na cestu k další chalupě. Honzík popoběhl, aby šel hned za ním. Pak šel učitel Janek, dudák Kuba, Tomeš s basou, Mařenka a Andulka, která se ještě ohlédla na zelenou chalupu a Ševcovým zamávala.

